

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Liberbank przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-703/13)

(2014/C 52/90)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Liberbank, SA (Malaga, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całość środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Banco de Sabadell i Banco Gallego przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-704/13)

(2014/C 52/91)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Banco de Sabadell, SA (Sabadell, Hiszpania); i Banco Gallego, SA (Santiago de Compostela, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całość środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Catalunya Banc przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-705/13)

(2014/C 52/92)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Catalunya Banc, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całością środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;
- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2013 r. — Lico Leasing i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión przeciwko Komisji

(Sprawa T-719/13)

(2014/C 52/93)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Lico Leasing (Madryt, Hiszpania) i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: M. Sánchez i M. Merola, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na to, że wydając ją Komisja dopuściła się błędów polegających na uznaniu SEAF za system pomocy państwa przysparzający korzyści AIE i ich inwestorom oraz ze względu na to, że nie jest ona prawidłowo uzasadniona;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności nakazu odzyskania pomocy przyznanej w ramach SEAF ze względu na to, że jest on sprzeczny z ogólnymi zasadami prawa Unii;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności nakazu odzyskania pomocy w zakresie dotyczącym obliczenia kwoty niezgodnej z rynkiem wewnętrznym pomocy, jaką należy odzyskać, ponieważ uniemożliwia on Hiszpanii ustalenie formuły służącej obliczeniu tej kwoty w sposób zgodny z ogólnymi zasadami mających zastosowanie do odzyskiwania pomocy państwa, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy tej samej decyzji, w przedmiocie której została wniesiona skarga w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji (Dz.U. C 336, s. 29).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 i art. 296 TFUE.
 - Rozpatrywany środek spełnia warunek selektywności: w zaskarżonej decyzji Komisja dopuściła się błędu stwierdzając w niej, po pierwsze, selektywność sektorową, podczas gdy będący jej przedmiotem środek był dostępny inwestorom prowadzącym działalność we wszystkich sektorach gospodarki i, po drugie, że przeprowadzenie procedury udzielania uprzedniego zezwolenia może uczynić dany środek selektywnym, nie biorąc przy tym pod uwagę okoliczności, iż wymóg udzielenia tego uprzedniego zezwolenia był uzasadniony złożonością rozpatrywanego środka i, w każdym razie, selektywność ta pozostaje bez związku z cechami charakteryzującymi rzekomych beneficjentów;
 - rozpatrywany środek spełnia warunki dotyczące zakłócania konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi; w szczególności Komisja w zaskarżonej decyzji nie wyjaśniła powodów, dla których rzekoma pomoc państwa miałaby wywierać wpływ na określone w niej rynki i poprzestaje na samym stwierdzeniu tego niewykazanego poza tym faktu.

Część druga tego zarzutu nieważności dotyczy okoliczności, że Komisja dopuściła się błędu w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji ze względu na to, iż nie wyjaśniła w niej powodów, dla których zysk jej rzekomych beneficjentów stanowi pomoc państwa, podczas gdy ci beneficjenci ci otrzymali jedynie część zysku osiągniętego przez armatorów, który, jak przyznaje sama Komisja, nie stanowi pomocy państwa.

- 2) Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 14 rozporządzenia Rady nr 659/1999.
 - Należy stwierdzić nieważność ustanowionego w art. 4, 5 i 6 zaskarżonej pomocy nakazu odzyskania pomocy ze względu na zastosowanie rządzących prawem Unii następujących ogólnych zasad:
 - ochrony uzasadnionych oczekiwań, w szczególności w zakresie, w jakim pismo wysłane przez komisarz N. Kroes w 2009 r. spowodowało powstanie po stronie szeregu podmiotów uzasadnionych oczekiwań co do zgodności SEAF z prawem;